

Piatra – Autor necunoscut

Vremurile pe care le trăim sunt dificile și grave. Dar chiar dacă în jurul nostru planează nori sumbri și întunecați, chiar dacă inimile noastre ajung adesea neliniștite și temătoare din cauza marilor dificultăți și greutăți, putem fi întotdeauna siguri că avem un Domn care ne va ajuta să trecem peste ele. Ce bine ar fi dacă ne-am ocupa mai des și mai intim cu El și am sta liniștiți la picioarele Lui! Acestea sunt ore prețioase, pe care le petrecem singuri cu El. Dragostea *Lui* devine atunci mai prețioasă pentru noi, iar *El ni Se* poate revela (Ioan 14.21). În astfel de ore, norii de îngrijorare dispar; privirea noastră se ridică deasupra lucrurilor pământești și Îl vedem pe Isus în frumusețea Sa minunată și în dragostea Sa desăvârșită. Ușa inimii noastre este larg deschisă pentru El, pentru ca El să ne umple sufletul de pace și bucurie; și El o face cu atâta plăcere!

Printre multe alte nume și titluri, Domnul nostru poartă și numele de *Piatră*. El este *Piatra*, la fel cum El este *calea*, *ușa*, *viața* etc. Fiecare nume ne descoperă frumuseți și perfecțiuni deosebite în El, și din orice punct de vedere am privi la El - vom găsi întotdeauna motive de bucurie și de închinare. Acest lucru se va întâmpla și dacă Îl privim puțin astăzi ca fiind „Piatra”.

Trebuie să intrăm puțin în detalii pentru a ne da seama de semnificația acestei imagini. În pasajele din *Vechiul Testament*, care vorbesc despre piatră, avem de-a face cu promisiuni ale lui Dumnezeu și cu modalități de guvernare divină care privesc Israelul și care ni-L arată pe Domnul în legătură cu acest popor pământesc al Său.

Două fapte joacă un rol semnificativ în aceste modalități de guvernare ale lui Dumnezeu: în primul rând, acordarea dreptului de întâi-născut lui Iosif (în locul lui Ruben) și, în al doilea rând, alegerea lui Iuda ca seminție împărătească (compară cu 1 Cronici 5.1,2). Iosif a avut un privilegiu față de frații săi, avea o moștenire dublă. De asemenea, cortul întâlnirii a fost ridicat la Silo, pe teritoriul său. Dar cortul lui Iosif a fost respins și a fost aleasă seminția lui Iuda (Psalmul 78.60-72). David, primul împărat al lui Israel după inima lui Dumnezeu, provenea din Iuda. Dar și în casa lui s-a găsit infidelitate, ca și mai înainte în Silo. Deja sub Roboam, nepotul lui David, împărăția s-a divizat în două părți. De atunci încolo, au existat *două* case ale lui Israel (Isaia 8.14), Iuda și cele zece seminții, acestea din urmă numite în parte „Efraim” și în parte „Israel”. Ambele împărății au căzut în ruină din cauza infidelității împăraților lor și atât Efraim, cât și Iuda au fost duși în captivitate.

Cu adevărat, un sfârșit trist! Cu toate acestea, binecuvântările, pe care Dumnezeu le dăduse poporului Său, nu au fost pierdute. Darurile harului lui Dumnezeu au fost și sunt fără părere de rău. Chiar dacă Israel este necredincios, promisiunile lui Dumnezeu se vor împli. Și ele s-au împlinit și se împlinesc în Fiul Său Preaiubit. Pe de o parte, toate căile lui Dumnezeu cu Israel culminează în El, care într-o zi va reuni cele două case în Împărăția Sa de pace; pe de altă parte, toate promisiunile care sunt făcute semințiilor individuale indică, de asemenea, ca model spre Persoana Sa. Conform cu Genezei 49, El este Șilo, Cel care aduce odihnă și Păstorul lui Israel. În același timp, El este *Piatra lui Israel*, temelie oricărei binecuvântări (Geneza 49.24). Aici, pentru prima dată în Scriptură, întâlnim imaginea pietrei ca referință la Hristos. Ea se găsește în binecuvântarea lui *Iosif*. Dacă o comparăm cu promisiunea din Isaia 28.16, atunci aceeași piatră, piatra prețioasă de temelie, apare așezată în *Sion*, sediul harului și al autorității în seminția lui *Iuda*. Binecuvântările lui Iosif și ale lui Iuda se suprapun astfel, ele se unesc în Hristos. Toate binecuvântările harului și ale autorității sunt clădite pe El, Piatra lui Israel. Chiar mai mult decât

atât: Persoana Domnului și lucrarea Sa constituie fundamentul a tot ceea ce Dumnezeu a făcut și va face pentru omenire. În El și cu El, *toți* cei care cred în Numele Său sunt binecuvântați.

Evanghelia după Matei Îl prezintă pe Domnul Isus ca fiind Mesia care a venit să împlinească toate promisiunile făcute lui Israel. El a venit pe acest pământ pentru a mântui pe *poporul* Său de toate păcatele lor (Matei 1.21). Cele două case sunt din nou văzute ca una singură. De îndată ce a apărut adevăratul Moștenitor al tronului lui David, sciziunea care despărțea pe Iuda de cele zece seminții a fost anulată în Persoana Sa. El era Conducătorul care trebuia să păstorească pe *Israel*, întregul Său popor (compară cu Matei 2.6). El a fost trimis la oile pierdute ale *casei lui Israel* (Matei 15.24). El era *Piatra lui Israel*, *Piatra încercată* (Isaia 28.16), care nu trebuia să fie întemeiată ferm pe Sinai, muntele *Legii*, ci în Sion, muntele *harului*, și pe care constructorii (conducătorii lui Israel) ar fi trebuit s-o recunoască. Dar ei au lepădat-o (Matei 21.42). El a devenit pentru ei și împreună cu ei pentru cele *două* case ale lui Israel o „piatră de poticnire” și o „stâncă de cădere” (Isaia 8.14). Ei nu au putut suporta ca El să le pună în lumină starea lor proastă, comportamentul lor ipocrit.

Consecințele acestei lepădări au fost grave. În versetele 43 și 44 din Matei 21, după ce se citează Psalmul 118.22 (compară cu Marcu 12.10; Luca 20.17), Îl auzim pe Domnul spunând: „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va face roadele ei. Și cine va cădea pe piatra aceasta va fi sfârâmat; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera”.

În ciuda acestui limbaj grav, preoții de seamă și fariseii nu s-au pocăit. Conștiința lor nu s-a plecat în fața cuvintelor Domnului. Onoarea lor a fost jignită, mândria lor rănită și, dacă nu s-ar fi temut de mulțime, care Îl lua drept profet, ar fi căutat să-L prindă (Matei 21.46).

Judecata pronunțată de Domnul este triplă. În primul rând, Împărăția lui Dumnezeu urma să fie luată de la iudei și dată unei națiuni, care să-I aducă roadele. De fapt, prin poticnirea lui Israel de Piatra de poticnire, mântuirea a ajuns la națiuni (Romani 11.11). Mai mult, toți cei care cădeau pe piatră urmau să fie zdrobiți. Acest cuvânt, care se împlinise deja în sens spiritual la acea vreme, s-a împlinit într-un mod teribil de literal în distrugerea Ierusalimului și în judecata romanilor asupra multor mii de iudei. La urma urmei, Domnul spune: „iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera”. Această profecie se referă la timpul sfârșitului. Reaparitia Domnului va avea ca rezultat o judecată dreaptă pentru mulțimile necredincioase de iudei. El va cădea asupra lor din cer ca o piatră puternică care spulberă totul.

Cuvântul scurt „oricine” (cei care vor cădea pe piatră) inserat în Luca 20.18 se referă probabil la domeniul de aplicare al judecății, care depășește granițele Israelului. Așa cum, potrivit Evangheliei după Luca, harul a fost extins asupra *fiecărui* păcătos, fie el iudeu sau păgân, tot așa judecata îl va afecta pe *fiecare* care disprețuiește harul Domnului. Capitolul 2 al profetului Daniel ne oferă o imagine a acestei judecăți zdrobitoare asupra *națiunilor*.

În momentul cuceririi Ierusalimului de către Nebucadnețar și al ducerii lui Iuda în captivitate în Babilon, gloria lui Iehova [DOMNULUI] a părăsit Templul, unde tronase până atunci, iar „domnia, puterea și autoritatea” au fost transferate căpeteniei Imperiului Babilonian. Astfel au început „timpurile națiunilor” (Luca 21.24). Patru imperii puternice aveau să urmeze unul după altul.

În Daniel 2, aceste imperii sunt reprezentate printr-o statuie, pe care Nebucadnețar o văzuse în vis. Capul de aur fin corespunde Imperiului Babilonian, pieptul și brațele de argint Imperiului Persan, pânțele și coapsele de aramă Imperiului Grec, iar coapsele de fier și picioarele de fier și lut Imperiului Roman. Splendoarea acestei imagini era extraordinară, dar înfățișarea ei era teribilă

(Daniel 2.31). Într-adevăr, aceste imperii erau caracterizate de o putere extraordinară, dar și de o violență nemiloasă. Exercițarea dominației de către popoarele pământului nu corespundea drepturilor care le erau încredințate. Nebucadnețar și toți succesorii săi au căzut în idolatrie și în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Comportamentul lor a făcut necesară judecata lui Dumnezeu. Aceasta vine asupra lor prin *Piatră*.

„Tu priveai”, așa îi spune Daniel împăratului, „până când o piatră s-a desprins, fără mâini, și a lovit chipul peste picioarele lui de fier și de lut și le-a *sfărâmat*” (Daniel 2.34). Domnul Însuși este această piatră. El va apărea din cer și va distruge armatele Imperiului Roman, care va fi reînviat atunci (Apocalipsa 19.19-21). Fiara, capul acestui imperiu, împreună cu Antihristul, care va sta atunci în fruntea iudeilor necredincioși, vor fi înfrânate de Domnul și oștile Sale. Piatra va zdrobi atât armatele națiunilor, cât și masa necredincioasă a iudeilor. Astfel, cuvintele Domnului și profeția lui Daniel se împlinesc într-o *singură* zi. Piatra cade și zdrobește, pentru ca apoi să devină un munte mare, care umple tot pământul - o anticipare a domniei cuprinzătoare a lui Hristos în Împărăția Sa pe pământ.

Dacă ne întoarcem acum pe scurt la Evanghelia, vom descoperi că la Luca, în conformitate cu caracterul acestei Evanghelii, lipsește ideea că Împărăția lui Dumnezeu ar fi luată de la iudei și va fi dată unei alte națiuni. Iar în capitolul 24, la prima Sa apariție în mijlocul ucenicilor Săi, Domnul înviat le dă însărcinarea de a propovădui la toate națiunile pocăința și iertarea păcatelor în numele Său, dar adaugă: „*începând de la Ierusalim*” (Luca 24.46,47). Împlinirea acestei însărcinări este consemnată în Faptele apostolilor. Petru și ceilalți apostoli, în puterea Duhului Sfânt, dau o mărturie puternică pentru Domnul la Ierusalim. Și este de un profund interes faptul că aceeași mărturie este din nou susținută în fața preoților de seamă și a cărturarilor, cărora Domnul le vorbește despre „piatră”, prin intermediul Duhului Sfânt: „*El este «Piatra* disprețuită de voi, zidarii, care a ajuns *cap de unghi*” (Faptele apostolilor 4.5,11). Ce acuzație pentru conducătorii necredincioși și, în același timp, ce adevăr minunat pentru credință! Piatra respinsă de zidari a devenit piatra unghiulară pe care se sprijină totul: „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4.12). Numai El este temelia mântuirii noastre, a mântuirii noastre veșnice. În El avem pace, cu El suntem uniți pentru totdeauna.

Cu aceasta ajungem la cea mai prețioasă semnificație a Pietrei pentru noi. Asemănător cu puternica mărturie orală, pe care Petru a dat-o în fața conducătorilor din Israel prin puterea Duhului, în prima sa scrisoare către credincioșii din Israel el scrie prin același Duh despre *Piatra vie* la care ei au venit. (1 Petru 2.4). Acest cuvânt ne conduce ca de la sine la temeiul învierii. Acea scenă memorabilă în care Petru L-a mărturisit pe Domnul ca fiind Fiul *Dumnezeului celui viu* (Matei 16) se află în mod evident aici în fața ochilor apostolului. Hristos a vrut să construiască Adunarea (Biserica) Sa pe această Stâncă. El este Stâncă lovită și Piatra vie în același timp. Moartea și învierea, legate în mod inseparabil, au format temelia casei lui Dumnezeu, temelia Adunării Dumnezeului celui viu. Pe Piatra unghiulară prețioasă, Piatra vie, credincioșii au fost zidiți ca pietre vii într-o casă spirituală.

Apostolul Petru le scrie, așa cum am spus, credincioșilor din rândul iudeilor; Pavel, apostolul neamurilor, extinde ideea, introducându-i și pe creștinii din rândul neamurilor. Aceștia, care altădată erau departe, acum aveau parte de cetățenia sfinților și erau ai casei lui Dumnezeu și erau zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, unde „Hristos Însuși este piatra de unghi, în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul”. În această clădire au fost și ei zidiți într-o locuință a lui Dumnezeu în Duhul Sfânt (Efeseni 2.20-22).

Odată cu aceasta, a avut loc acea tranziție semnificativă, care are o semnificație extraordinară pentru noi personal. Promisiunile care erau legate de Piatra prețioasă de temelie așezată în Sion au ajuns la noi, credincioșii din casa harului. Noi am intrat în binecuvântările care erau destinate lui Israel ca națiune, dar trebuie remarcat faptul că aceste binecuvântări și-au schimbat complet caracterul: ele nu numai că se întind dincolo de pământ, dar nu mai au nimic de-a face cu pământul. Ele sunt binecuvântări cerești. Casa lui Dumnezeu, chiar dacă este construită pe pământ, are un caracter ceresc, ea este „locuința lui Dumnezeu în Duhul”.

Dar nu trebuie oare să se împlinescă și partea pământească a promisiunilor asociate cu Piatra? Mai mult ca sigur. Gloria Domnului trebuie să fie imprimată și pe pământ, iar aceasta se va întâmpla atunci când „piatra de poticnire” va fi recunoscută de Israel ca fiind „piatra de unghi”, pe care Dumnezeu a pus-o în Sion. În Romani 9.32 și 33, apostolul Pavel leagă cele două pasaje din profetul Isaia, capitolele 8.14 și 28.16, și îl aplică pe cel de-al doilea la timpul prezent. Dar se va aplica și lui Israel în timpul judecății. Rămășița credincioasă a iudeilor va crede în Domnul Isus și „nu vor fi dați de rușine”. Piatra de poticnire va fi atunci „un sanctuar pentru ei” și prețiozitatea ei va fi recunoscută de ei. Atunci cerul și pământul se vor uni în laudă și vor preamări gloria Sa.

Un alt pasaj care ne dezvăluie gloria pământească a Pietrei într-un mod deosebit de frumos se găsește în profetul Zaharia. Cu ocazia reconstruirii Templului din Ierusalim, piatra de temelie a noii clădiri este folosită pentru a indica în mod exemplar Piatra vie care urma să stea la baza tuturor binecuvântărilor lui Israel. Îngerul lui Iehova (DOMNULUI) arată această piatră marelui preot Iosua. Avea șapte ochi, iar Iehova Însuși dorea să îi graveze inscripția ei (Zaharia 3.9). Cei șapte ochi reprezintă o înțelegere și o înțelepciune desăvârșită (compară cu Apocalipsa 5.6). Gravarea pietrei trebuia să pecetluiască faptul că ea este reprezentarea vie a gândurilor lui Dumnezeu.

Minunat Domn! El Însuși este această Piatră. În El, când într-o zi va așeza sediul guvernării Sale în Sion, se va vedea acea înțelepciune și acea cunoaștere desăvârșită pe care o posedă din veșnicie (compară cu Isaia 11.2), care cunoaște totul, vede totul, pătrunde totul. El este reprezentarea tuturor gândurilor și sfaturilor minunate ale lui Dumnezeu, iar pecetea, confirmarea lui Dumnezeu, gravarea pietrei, va fi pe El. Și nu numai atât: așa cum El în Sine și în lucrarea Sa a pus temelie pentru toate binecuvântările care se vor împlini într-o zi, așa cum El este *Piatra de temelie, Capul unghiului*, tot așa El este și *Piatra de căpătâi, Piatra de fronton*, care în Împărăție va încununa țelul tuturor căilor lui Dumnezeu cu pământul (Zaharia 4.7).

Gloria cerească și cea pământească sunt astfel unite în El. Persoana Sa formează centrul tuturor promisiunilor, al tuturor binecuvântărilor și al tuturor căilor lui Dumnezeu. Chiar dacă necredincioșii se poticnesc de acest cuvânt, pentru noi, credincioșii, el este prețiozitatea Pietrei (1 Petru 2.7,8). Pe El, Domnul și Mântuitorul nostru, ne sprijinim ca pietre vii. Deci, se cuvine ca noi să facem cunoscut aceasta în viața noastră de zi cu zi, să dăm mărturie despre slava Sa. Mai ales în aceste ultime zile dificile, ar trebui să ne străduim să trăim potrivit cu Cel care ne-a făcut astfel de pietre vii. Să vestim virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată! Da, să avem harul de a lăsa ca dragostea Lui să radieze în mod practic și de a realiza în umblarea noastră ceea ce credem cu inima!